

IVAN van IVAN

een kleine verhalenbundel
samengesteld door Finn Audenaert

(Ja, het is een verslaving.)

Illustraties © 2026: Coen de Moor

Verhalen en gedichten © 2026: de genoemde auteurs

Samenstelling en redactie: Finn Audenaert (weekdagen) en Marius
Vahlkamp (weekends)

Opmaak: Rik de Lavaletta

ISBN 9789403874289

NUR 334

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Eerste druk

Dank aan iedereen die deelnam aan dit project.

Jullie zijn goud waard.

EERDER VERSCHENEN

Finn Audenaert - *De Wimpel*
(anthologie, uitgave in eigen beheer, 2026)

Finn Audenaert - *Knipsels uit de Kosmoheraut*
(uitg. De Kremkoll, 2025)

Marius Vahlkamp - *Geluk, dé handleiding*
(uitg. Poespa Producties, 2025)

Onwereldse sprookjes
(anthologie, uitg. EdgeZero, 2025)

De belofte
(anthologie, uitg. EdgeZero, 2025)

9000 levens
(anthologie, uitg. EdgeZero, 2025)

Alice. Nieuwe avonturen in Wonderland
(anthologie, uitg. Poespa Producties, 2024)

Boe!
(anthologie, uitg. Poespa Producties, 2024 *uitverkocht*)

Bang voor spoken?
(anthologie, uitg. Poespa Producties, 2024)

Niet van deze wereld
(anthologie, uitg. EdgeZero, 2024)

*Voor Tineke, die van katten houdt.
En misschien ook van borsjt – dat weet ik niet.*

INHOUD

Voorwoord.....	7
Finn Audenaert - Balalaika	13
Finn Audenaert & Rik de Lavaletta - Russian Caravan	19
Finn Audenaert & Laura Weterings - Thee.....	25
Finn Audenaert & Sergio Gaut vel Hartman - Borsjt.....	31
Finn Audenaert & Eveline van Dienst - Heb Vertrouwen In ... Ivan Van Ivan.....	37
Finn Audenaert & Ruben De Baerdemaeker - De Onpeilbare Russische Ziel	45
Finn Audenaert & Miriam Ootjers - Baard.....	53
Frank Beckers - Tijd Voor Zwaarwichtige Russische Lyriek!	61
Frank Roger - Kat En Muis	63
Biografieën	75

VOORWOORD

Ik verliet pas het ouderlijk huis op mijn zevenentwintigste. Hotel mama, weetjewel. Zowat een jaar voor mijn heuglijke uittocht ging de deurbel. (Dit gebeurde op andere dagen ook wel eens.) Ik was alleen thuis; mijn ouders waren een dagje naar de Belgische kust. Mijn zus, jonger dan ik, was al een poos verhuisd en woonde met haar man in een huis aan de overkant van de straat.

Ik zat net aan het middagmaal – opgewarmde kost – en was niet in de stemming om de deur te openen. Dat was zonder de beller gerekend. Twee keer, drie keer, vier keer belde hij aan. Bij de vijfde rinkel was de maat vol. Ik liet mijn restje spaghetti node achter en stampte naar de voordeur.

Toen ik de deur opende stond een wel heel vreemde vogel voor me.

‘Uw zwager is niet thuis,’ viel hij met de deur in huis. (In die zin hoort een ‘letterlijk’ te staan, maar ik hou niet van het woord ‘letterlijk’, dat te pas en te onpas gebruikt wordt. Tweemaal in voorgaande zin, bijvoorbeeld.)

Wat hij zei klonk niet als een vaststelling, eerder als een verwijt.

Ik nam de man aandachtig in me op. Het zou de eerste noch de laatste keer zijn dat ik een foute kerel de woning binnenliet.¹ Ik moest standvastig zijn!

‘En u bent?’ vroeg ik op enigszins minachtende toon. Dat laatste ging me bij het schrijven helaas beter af dan bij het spreken.

¹ Zie mijn episodische roman *Geluk, dé handleiding* (2025, uitg. Poespa Producties), meer bepaald het verhaal ‘De proloog, maar dan anders’.

De oudere man, netjes gekleed in een groen hoedje en een beige mantel die over de knieën viel, snoof.

‘Ivan. Ik ben Ivan.’ Hij had het dikke Oostblokaccent dat ik maar al te goed kende uit de wijk.²

De man gooide er een lange familienaam achteraan die nog veel Russischer klonk dan zijn voornaam.

‘U bent Moldaviër?’ sneerde ik, want ik was mijn snel afkoelende spaghetti niet vergeten. Dat kon beter. ‘Of Est? Let? Litou-’

Hij snoof opnieuw, veel luider ditmaal.

Ik liet de stilte haar werk doen en hield intussen nauwlettend de voeten van de man in de gaten. Eén voet op mijn (nouja) drempel en de deur ging onherroepelijk dicht.

De man keek de straat in, eerst links, dan rechts. Bijzonder louche vond ik dat. Een cat burglar? Ik dacht dat die lui een strak zittend zwart pak aantrokken en ‘s nachts een rond stuk glas uit je slaapkamerraam sneden om er met de juwelen vandoor te gaan. Ik had enkel een armband van mijn grootvader overgeërfd, namaak, te goedkoop om te stelen – emotionele waarde blablabla.

‘U kent me toch?’ onderbrak de duidelijk-niet-Moldaviër bruusk mijn gedachten.

De man stelde zich voor als professor aan de universiteit van G. en aldus als collega van mijn zwager, die er bij de verhuisdienst werkte. Wanneer de man van mijn zus die vijf kasten van de faculteit wijsbegeerte naar zijn woning zou brengen, dat wilde hij weten. Hij mompelde iets over ‘grote waarde’ en ‘cultureel erfgoed’. Jaja. Mijn

² Niet mijn wijk, maar ‘de wijk’ ofwel het red light district. Zie eveneens *Geluk, dé handleiding*. Afijn, u moet *Geluk* gewoon kopen, dus.